

indtraadt Forhold, der saa at sige umuliggøre, at Virksomheden kan fortættes paa den ved Rederiets Stiftelse bestemt forudsatte Maade, eller som dog gøre det økonomisk urimeligt at vedblive med Forretningen. Herhen høre de i § 22 under Nr. 12, og 4 nævnte Tilfælde: at Skibet ikke længer kan fare under dansk Flag, at den bestyrende Reder er bleven affædiget ved Rettenskendelse i Medfør af § 14, og at det ved en Rejsses Slutning her i Riget viser sig, at Rederiets Forpligtelser overstige Rederiformuen. Naar det i sidstnævnte Tilfælde fordres, at Skibet efter endt Rejse skal være hjemkommet her i Riget, er dette begrundet i, at det formentlig er vanskeligt at bedømme den hele økonomiske Stilling og særligt Skibets Værdi, saa længe Skibet befinder sig paa Rejse i Udlandet. Det bestemmes jo derhos, at i Tilfælde af Meningsforkl. om Skibets Værdi, ansættes denne ved lovligt Skøn. At iøvrigt den endelige Afgørelse af det besøjede i et Mindretals Fordring om Rederiets Opløsning kan komme til at ligge hos Domstolene, det er Søretten i første Instans, forstaar sig af sig selv. Men ogsaa hvor Flertallet misbruger sin Stilling, saaledes at Mindretallets Ret ligefrem kræves, det være sig ved væsentlig Misligholdelse af Rederikontrakten eller ved den Maade, hvorpaa Rederiets Anliggender forvaltes, maa Mindretallet have Afgang til at saa Rederiet opløst. Imod Rigtigheden af denne Sætning i sin Almindelighed gøres der næppe fra nogen Side Indvending; derimod er det ganske vist i den tidligere særlig danske Kommission bleven gjort gældende, at det ikke vilde have nogen Betydning at udtale den i Loven, naar man dog ikke kunde give mere udførlige og detaljerede Lovregler, idet Gennemførelsen af den ganske almindelig holdte Regel i det enkelte Tilfælde helt og holdent maatte overlades til Domstolene. Det skønnes imidlertid ikke, at denne Betragtning, som overhovedet vil finde Anvendelse paa mange Punkter, kan retfærdiggøre, naar Talen er om, hvorvidt et Mindretal kan forlange Rederiet opløst, da at undlade at udtale den, i sig selv ingenlunde betydningsløs, principielle Regel, at Mindretallet har en saadan Ret for det Tilfælde, at væsentlig Krænkelse af Kontrakten eller dets Ret har fundet Sted. — At Skibet maa sælges, naar Rederiet opløses, er en Selvfølge, og det er i sin Orden, at Salget bør ske ved offentlig Auktion, samt i Reglen her i Landet. Ubetænget at foreskrive dette sidste, vilde dog næppe være rigtigt, end ikke hvor ikke alle Medredere ere enige om at lade Salget foregaa i Udlandet. Der kan

være saamange Mlemper forbundne med Skibets Hjembringelse og Udgifterne til et fordelagtigt Salg i Udlandet saa lovende, at det efter Omstændighederne vilde kunne være urimeligt at paabyde Hjembringelsen. Afgørelsen maa naturligvis i dette Tilfælde, som naar der ellers er Strid om Betingelserne for Salget, træffes af Retten, her Auktionsretten.

## Til 3dje Kapitel.

### Om Skipperen.

I Lovforslagets 3dje Kapitel gives Regler angaaende Skipperens Antagelse, hans Retligheder og Forpligtelser overfor Redere, Mandskab, Ladningsejere, Assurandører m. m., saa og om hans Affædigelse. Om Ordningen af Stoffet anses det ikke fornødent at udtale sig nærmere, hvorimod der til de enkelte Paragraffer findes Anledning til at fremsætte nedenstaaende Bemærkninger.

I § 24 bestemmes, at Skipperen antages af Rederiet eller paa dets Begne af den bestyrende Reder. Det følger af den almindelige Regel i § 12, at den Partreder som ejer mere end Halvparten i Skibet, kan gøre sig selv til Skibets Fører, hvis han vil det, forudsat at han er i Besiddelse af de Egenstaber, som efter de i den Henseende gældende Lovbestemmelser overhovedet udkræves for at kunne føre dansk Skib. Om Gjæren af den større Del af Skibet end saaledes ikke behøver sine Medrederes Samtykke for at overtage Skibets Førelse, er det dog i sin Orden, at han ikke med det samme egenmægtig kan tillægge sig selv en saa stor Lønning, til Byrde for Rederiet, som det maatte behage ham; § 24 foreskriver derfor, at naar der i saadant Fald er Uenighed om Lønningens Villkaar, kan Sagen forelægges Retten, det vil sige Søretten, til Afgjørelse. Ifølge D. R.'s 4—1—1 skal der ved Skipperens Antagelse oprettes skriftlig Kontrakt mellem ham og Rederne, men ligesom denne Bestemmelse ikke er bleven anvendt saaledes, at Skrift var en nødvendig Betingelse for Kontraktens Gyldighed, saaledes ses der heller ikke at være Grund til at fordre den skriftlige Form ved denne mere end ved andre Kontrakter. Gjæller er det almindeligt, at der oprettes skriftlig Kontrakt med Skipperen, hvorimod der vel ordentligvis gives ham en skriftlig Instruks. Kontraktens nærmere Indhold beror naturligvis paa Overenskomst og